Bendruoju pagalbos numeriu 999 prieš pat vidurnaktį paskambinęs senukas vos prašnekėjo, jo balsas virpėjo. Veikiausiai iš baimės.

– Policija? Aš – Pauelas, gyvenu Mido kotedže Ekslio kelyje. Dėl Dievo, atsiųskite pareigūnus, greičiau. Į namus įsibrovė… Aš… – Balsas aiktelėjo ir nutilo, bet po akimirkos pratrūko šaukti: – Ne… prašau… ne!..

Ragelyje pasigirdo neaiškūs garsai, ryšys nutrūko.

Nors snigo išties tirštai, rajono patrulio automobilis įvykio vietoje atsidūrė vos per tris minutes, konstebliai Ivensas ir Hau išpuolė iš automobilio, šiam dorai nė nesustojus. Kotedže tvieskė šviesos. Sniege palikti pėdsakai vedė prie atviro lango į kiemą. Viena kryptimi. Vadinasi, įsibrovėlis vis dar viduje.

Vyrai išsiskyrė: Ivensas nuėjo belstis į pagrindines duris, o Hau – prie užpakalinių – tykoti įsilaužėlio, jei tas pabaidytas spruktų. Kai konsteblis prisiartino prie atviro lango, viduje už jo kažkas sujudėjo. Tamsus pavidalas išsisvėrė laukan, ir pareigūnas įsitempė, ruošdamasis grumtynėms. Bet per langą prie jo lenkėsi ne įsibrovėlis, o kolega. Ivensas buvo perbalęs, tirtėjo.

– Greitąją! Kviesk sumautą greitąją! – paragino jis.

Mažame kambarėlyje, į kurį vėjas pro atvirą langą bloškė sniego kąsnius, sudribęs ant sofos kiūtojo senukas su chalatu ir lazda. Pauelas, namo savininkas. Atrodė nesusivokiąs aplinkoje ir vis murmėjo panosėje:

– Ką man reikėjo daryti? Būtų nužudęs. Ką man reikėjo daryti?

Kambaryje tvyrojo baisi netvarka: kėdės išvartytos, telefono aparatas nuplėštas nuo sienos, visur mėtėsi kažkokie dokumentai. Ant grindų tysojo leisgyvis vyriškis su klaikia žaizda galvoje. Prie jo atsiklaupęs Ivensas mėgino sulaikyti plūstantį kraują.

– Tas bjaurybė į jį šovė, – paaiškino įėjusiam Hau.

Pauelas nesipriešindamas atidavė Hau rankoje iki pat šiol gniaužtą *lugerį*. Konsteblis atsargiai paėmė ginklą ir užlenkė saugiklį.

– Jis arba aš: tokia buvo alternatyva, – sušvokštė senukas.

– Ką čia paistote? – suniurzgė Ivensas. – Jis – pareigūnas. Nušovėte policijos pareigūną!

Policijos pareigūną? Hau prisilenkė ir pažvelgė gulinčiajam į veidą. Iš pradžių nepažino. Veidas atrodė susenęs, pilkšvas, paženklintas mirties. Bet konsteblis atpažino šaliką… Apdriskusį kaštoninį šaliką, dabar pasikeitusios spalvos, lopais prisisunkusį kraujo. Neįtikima, tačiau ant grindų gulėjo… Frostas. Kriminalistas inspektorius Džekas Frostas.

– Jis įsilaužė, – vėl prabilo Pauelas, – manęs nužudyti. – Remdamasis lazda, senukas vargais negalais atsistojo, varstomas skausmų nušlubavo iki lango ir rodydamas pridūrė: – Šit, pažiūrėkite.

Mediena ties sklende buvo išdraskyta, šerpetota. Čia pat ant grindų gulėjo įsilaužimo įrankis. Frosto peilis. Lauke sniegas pamažėle klojo pėdsakus. Frosto pėdsakus. Iš rašomojo stalo stalčiaus spynelės kyšojo Frosto visraktis, po juo kabaliavo visas jų vėrinys.

Konstebliai susižvalgė. Sveiku protu nesuvokiama. Taip, kriminalistas inspektorius Frostas gyvenime buvo pridaręs visokiausių kvailysčių, bet kad šitaip… Kas čia galėjo nutikti?

Visa ši painiava prasidėjo prieš keturias dienas, kai prostitutė Džoana Aphil nespėjo prie Sekmadienio mokyklos pasitikti savo aštuonmetės dukters.

ANTRADIENIS

ANTRADIENIS (1)

…dingusios aštuonerių metų Treisės Aphil paieškas apsunkina gausus sniegas. Policijos atstovas ryšiams su visuomene užtikrino, kad operacija bus tęsiama pagerėjus oro sąlygoms. Paštas praneša apie rekordinį kalėdinių…

– Sūnau, išjunk.

Klaivas išjungė radiją ir vėl įsmeigė nuvargintas akis į kelią. Vairavo susikaupęs, pro sniegu vis apdrebiamą priekinį stiklą tik protarpiais dirstelėdamas į švelnius nebeatpažįstamo, nebylaus kraštovaizdžio išlinkius. Guvusis Frostas iš lovos jį, nespėjusį numigti nė penkių valandų, išvertė penkiolika po septynių, ir jiedu leidosi į dar vienos begalinės dienos maratoną.

Automobilį paliko prie miško. Nuožmūs vėjai sniegules blaškė mažne horizontaliai, tad klampoti neįžiūrimu taku buvo tikra kančia. Ežerą jiedu priėjo tirštai, nuo galvos iki kojų, apkibę sniegu.

Ant kranto buvo pastatyta nedidelė brezentinė palapinė. Vėjas it kumščiais tvatijo į jos stogą, mėgino išrauti kuoliukus. Abu pareigūnai sulindo į vidų ir, džiaugdamiesi net ir tokiu menku prieglobsčiu, susėdo ant apverstos valtelės, kažkieno nešte atneštos tamsoje per mišką. Lauke darbavosi du uniformuoti seniai besmegeniai – ilgomis kartimis atkakliai daužė ežero paviršių pakraščiais dengiantį ledą.

– Su manim kitokio oro ir nesitikėk! – perrėkdamas plazdančio brezento pokšėjimą, sušuko Frostas. – Jei dirbtum su inspektoriumi Alenu, dabar šviestų saulė, čiulbėtų paukščiukai, elniukas vaikytųsi peteliškes! O čia koks dar kipšas?!

Prie palapinės artinosi stambus pavidalas su gobtuvuota striuke. Įnėręs vidun, jis šuniškai, pažerdamas aplink save sniegą, nusipurtė ir atmetė ant nugaros gobtuvą. Pasimatė tankūs it plaušinė, rausvai gelsvi plaukai su žilsvomis sruogelėmis ir įraudęs, švytintis veidas, nubertas didelėmis strazdanomis. Vyresnysis „Dentono aido“ korespondentas Sendis Leinas, išgirdęs, kad bus šukuojamas ežero dugnas, panoro savo akimis pamatyti iškeliamą kūną. Dėl straipsnio, kurį kartu su pavarde po antrašte neišvengiamai turėjo persispausdinti Londono dienraščiai, ir atitinkamo honoraro vertėjo keltis su aušra ir šiek tiek pašalti.

Frostas pasveikino žurnalistą džiugiu šūksniu ir pristatė Klaivą, visada budrų padėjėją iš Londono. Padėjėjas, gūždamasis prie palapinės statramsčio, stengėsi neužsnūsti.

– Tikiuosi, mergaitė ten, antraip ko būčiau čionai rioglinęsis, – tarė Sendis.

– Pasistengsime neapvilti, – atsakė Frostas ir pasitraukė į šalį, kad netrukdytų storai apsitūlojusiam senyvam konstebliui, kuris ištempė iš palapinės valtelę ir slysčiodamas įstūmė ją į ežerą.

– Inspektoriau, mes pasirengę.

– Puiku. Tik patys neįkriskite. Aš už jus atsakau.

Sucypčiojo irklai įvorėse, ir valtis išnyko sniego sūkuriuose. Kiti du konstebliai klampojo krantu, badydami dugną kartimis – kad į vandenžoles įsivėlęs kūnas iškiltų paviršiun. Valtininkas tą patį darė ežero viduryje. Protarpiais visus suklaidindavo lavonu palaikytas pertrešęs rąstgalys ar plastikinis maišas su šiukšlėmis – juos ištraukę vyrai metė į krūvą ant kranto.

Frostas žiūrėjo į mirguliuojančią baltą skraistę, klausėsi girgždesio bei pliauškesio ir rūkė. Staiga sulig vėjo šuoru sniego uždanga praplyšo, ir jis kiek atokiau išvydo kreozotu nuteptą namuką. Inspektorius šūktelėjo konstebliams ir vienas jų atsakė, kad vasarą ten dirba Dentono laivų modelių klubas, o dabar patalpos tuščios.

– Tikiuosi, jos apieškotos?

– Žinoma, sere. Tas namelis užrakintas, bet iš klubo sekretoriaus mes paėmėme raktą.

Frostas valandėlę pagalvojo, tada ankštai, lyg smaugdamasis, užveržė ant kaklo šaliką ir pasistatė apsiausto apykaklę.

– Na, sūnau, regis, mane apniko nuojauta, iš tų blogųjų, – pasakė Klaivui.

Namukas buvo ne ką didesnis už sodo pašiūrę grėbliams ir kastuvams laikyti ar sargybos būdelę, be langų. Ant durų sklendės kabojo įspūdinga žalvarinė spyna.

Pati sklendė atrodė nelabai patikima.

Frostas patempė už jos ir varžtai lengvai išsitraukė iš medienos. Skląstis su visa spyna dunkstelėjo ant žemės.

– Sere, pirmiau čionai nebuvo taip paprasta įeiti, – suglumęs pasakė konsteblis.

Inspektorius atsargiai pravėrė duris. Viduje ant grindų kažkas dunksojo. Frostas patyliukais sukeikė ir žingtelėjo atatupstas, kad ir kiti galėtų pasižiūrėti. Sustaugęs vėjas bloškė sniegą ant plikų medinių grindų susirietusiam žmogui į veidą.

Iš palapinės atkepėstavo Sendis Leinas. Į krantą atsiyręs valtininkas taip pat prie jų prisidėjo. Būreliu apspitę gulintįjį, visi tylomis žvelgė į bjaurų, mirties paliestą veidą.

Gulėjo ten ne mergaitė.